

Kuida üllekohhus isfiennast loob.

Mõnne aasta eest sõitis Saksamaal üks kaupmees laadale ja kautas tee peal omma rahha tasku, kus 800 rubla sees ollid, ärra. Sedda kahju leides, pööris ta kohhe ühhe lähema kirrikisanda jure, mis tee ääres olli, siise ja palus tedda sedda kahju pühapäew kirrikus mahhakulutada ja auusa leidjale 100 rubla leidmise eest lubbada. Nüüd olli agga üks waene mürisep seddasamma teed läinud ja sedda taskut leidnud. Kooe tulles olli ta sedda lahti teinud, rahha ülle luggenud, ja ei kellegile sest sõnna lausunud, waid waggusi odanud, kunni kegi omma pärrima hakkab. Järrel tullemal pühapäewal olli kirrikisand — selle liggidal ka se mürisep ellas, agga isfi mitte kirrikus ei olnud — mahhakulutatud, et üks kaupmees 800 rubla ärrakautanud ja lubbada auusa leidjale 100 rubla leidu palka. Temma naene agga, kes kirrikus olli olnud, rakis sedda sõma

laua äres, üteldes: „Oh, olleks meie sedda rahha leidnud ja se 100 rubla selle eest saanud!“ Mees wöttis wõtme taskust ja ütles naesele: „Minne üles tупpa ja to mo kappist se piisuke must nahk kot sia“ Naene läks ja tõi kotti ärra ja andis mehhe kätte; mees teggi kotti lahti ja näitis naesele, et se otfitud rahha, nenda kuida kulutatud, seal sees olli. Mürisep läks nüüd kirrikisanda jure ja küsis, kas se tõeste tõssi peab ollema, et selle rahha leidmise eest sadda rubla lubbatakse. Kirrikisand kostis: „Jah, muidogi.“ — „Siis“, wastas mürisep, „andke kaupmehhele teada, et rahha leitud on ja sedda iggal aeal wõib kätte sada.“ Kaupmees tuli teisel päewal sure dh-hinoga, rõmus, omma rahha jälle kätte sama. Sedda luggedes, wiskas ta müriseppale paljast wiis rubla ette ja ütles: „Need wiis rubla kingin ma sulle, sa olled isfi jubba need sadda ruble siit jurest ärrawõtnud — siin ollid 900 rubla sees.“ — „Se ei olle tõssi,“ wastas mürisep — „minna posse rublat, weel wáhhem sadda rublat wõtnud — selle peale ollen ma julge“.